

25-N pel calidoscopi de TV3

Avis per a navegants. Vaig passar la vetllada electoral a TV3. De mer observador. Una campanya es va posar malalta i vaig anar a substituir-la. A les 19.00 va acabar el meu torn, però la vesprada prometia. I més quan van començar a escampar-se els resultats del sondeig que havíem de fer públic a les 20.00 h. Em sembla que a la majoria de ciutadans de peu els faria certa gràcia veure com s'engrana l'operatiu per cobrir una contesa electoral des d'una gran televisió. I, aquest cop, com es va poder apreciar a les pantalles de casa, vam posar tota la carn a la graella. Volíem traslladar a l'audiència la "majoria excepcional" sobiranista que Artur Mas esperava obtenir dels catalans i catalanes.

Com us podeu imaginar, les dades de l'enquesta eren molt esperançadores per al sector sobiranista i, per què negar-ho, per a la facció política que ara té més incidència i ascendència a la casa de Sant Joan Despí. Però, de seguida, es va anar palesant que sondeig i resultats no acabaven de casar. La patacada socialista era relativa i les úniques veritats constatables des del principi de l'escrutini eren l'ascens meteòric d'Esquerra Republicana i de Ciutadans i la irrupció de les CUP. En la resta de grans formacions, els canvis respecte a fa dos anys no eren tan importants. En el recompte, CiU es quedava clavada per sota dels cinquanta escons i les tendències no eren massa esperançadores per a la federació. A la tele, amb aquest panorama, afloraven anàlisis per a tots els gustos.

La més sensata, la que ens castigava amb certa cura d'humilitat. Tots plegats vam creure que, amb la demostració de força de l'Onze de Setembre, la independència ja era a tocar. En aquesta mateixa línia, potser és massa cert que els mitjans de comunicació —TV3 la primera— acostumem a destil·lar certa vehemència quan interpretem el sentiment global de l'opinió pública. Interpretacions tendencioses al marge —que potser també n'hi ha— s'acostumen a fer abstraccions demoscòpiques i sociològiques agosarades que no gratem prou en el substrat poblacional. I en el subsòl, no tan ocult com ens pensem, hi trobem tant el votant que no es va manifestar l'11-S per una qüestió de pell —no vol ni sentir parlar d'una Catalunya lliure— com el que no associa la plena sobirania amb una garantia per arribar a final de mes.

No passa res, reconeguem-ho, aquest cop l'hem ben vessat. En els últims dies de campanya, fins i tot els detractors d'Artur Mas pensaven que la campanya engegada des d'El Mundo acabaria propiciant un efecte bumerang i li atorgaria la majoria absoluta. La realitat a les 23.00 del diumenge 25 no podia ser més tossuda. Daltabaix convergent.

Els que es consideren espanyols. Sí, sí, digue-m'ho clar, els que, en últim terme, es senten espanyols i, per ells, Catalunya continua sent una part del tot, s'han mobilitzat. Com ho vam fer la majoria d'independentistes l'Onze de Setembre. Això explica l'eixamplament de la participació fins al setanta per cent i la caiguda d'escons de Convergència i Unió tot i perdre pel cap baix "només" cent mil vots. I, en la vetllada en què a la Televisió de Catalunya pintem virtualment l'hemicicle amb escons de tots els colors, ens adonem que, tot plegat, no era tan fàcil i, més que evolucionar enèrgicament cap a l'oasi sobiranista, ara es tensa una mica més la corda i ens acostem una mica més al col·lapse.

El frec a frec entre sobiranistes i unionistes comença a reflectir-se sense tabús. Convergència pot tenir aliats polítics al Parlament que li podem permetre remar a favor del projecte nacional —Esquerra Republicana, no cal que ho dubtem— però, alhora, té aliats mediàtics i "lobbies" que abonen la continuació de la tisorada i l'austeritat —quin paper jugarà La Vanguardia i l'empresariat de l'armari de la càmfora després de l'enjòlit sobiranista de la campanya convergent?

Perquè, comptat i debatut, el mateix Mas ja reconeix que, acabada l'embranchida de la manifestació de la Diada, el 25-N ha donat una volta més al cargol passat de rosca de les relacions amb l'Estat espanyol. I, amb la irrupció de "l'altra Catalunya" de la qual parla Albert Rivera, ara haurem de ser encara més tossuts i implacables per avançar cap a la independència. Si s'ha de continuar endavant, com anuncia Mas i avala, en principi, Junqueras, em sembla que el president haurà de prescindir —d'entrada— de les pesades alforges amb què va comparèixer la nit electoral: Duran i De Gispert. Sembla que, amb tots dos i amb els Ruiz, Puig, Ortega, Fernández Bozal i companyia. Amb tots ells a la seva alineació, tot i elevar el to sobiranista en els darrers dos mesos, no ha aconseguit consolidar el seu projecte. I ara, si s'ha de pactar, formar govern no serà gens fàcil. No jugarà amb el "govern dels millors", haurà de fer-ho amb el govern dels valents.

Ah, per cert, a la tele pública ens seguirem preguntant si hem de d'aprimar estructures fins a convertir-nos amb una tele regional de comunitat governada pel PP, o podem continuar creient-nos que som la televisió d'un país que aspira a obtenir la plena sobirania. Podem ajustar la gestió i revisar algunes estructures i dinàmiques de treball. Però el model, el mirall que volem posar davant de tot un país, és una qüestió que es sustenta sobre les polítiques públiques de la Generalitat. En funció del govern que a partir d'ara es formi, la nostra tele —si fins ara encara no us n'havíeu adonat— també perilla.